

Martin Niemöller Olmamak

Garbis ALTINOĞLU

30 Mart 2019

Gelinen bugünkü noktada bile, Vengma.net'te yazan Adnan Güllüoğlu'nun 28 Mart 2019 tarih ve ACABA SİZLER REHABİLİTE Mİ OLDUNUZ? başlıklı yazısında HDP'ne şu eleştiriyi yöneltebildiğini görebiliyoruz:

HDP yönetimi ittifaktan dışlandığı halde, bu iki partinin ortak gösterdiği, niteliği belli adaylara destek verilmesini tabanından istiyor. Bu yazarı tanımıyorum ancak onun bakış açısının genel olarak sol içinde hayli yaygın olduğu anlaşılıyor.

HDP'nin reformist-demokratik ve parlamentarist bir parti olduğu, -tıpkı ulusal hareketin geneli gibi- Erdoğan ve Türk parlamentosu hakkında temelsiz ve içi boş beklentiler içinde olmuş olduğu ve 31 Mart 2019 yerel seçimlerine yaklaşımın altında bu anlayışın yattığı doğrudur elbet. Ama bundan, bu seçimlerde oyların, Millet İttifakı denen gerici ortaklığa verilmesinin yanlış olduğu sonucu çıkarılabilir mi? Güllüoğlu'nun satırlarında anlatımını bulan yaklaşımın, özünde sağcı olan bir solculuğun yansıması olduğu açıktır. Bugün, HDP dışında seçime katılan partilerin hepsinin de gerici olduğu, ülkenin temel sorunlarına burjuva demokratik çözümler önermekten bile uzak oldukları gerçeği, böylesi bir solculuğu ve onun önerdiği sözde boykot tutumunu haklı çıkarabilir mi? Elbette çıkaramaz. HEPSİ DE KAHROLSUN! tümcesiyle özetlenebilecek olan bu çocuksu yaklaşımı duygusal bakımdan ve stratejik olarak doğru bulabiliriz. Tutarlı demokratizm, bırakalım ülkedeki gericiлик yarışına çıkmış burjuva partilerini, EN demokratik, EN sol çizgideki burjuva ve/ ya da küçük-burjuva partilerine bile güvenmemeyi, kapitalizmin tek gerçek alternatifinin sosyalizm ve onun zaferinin ardından kurulacak olan

sosyalist demokrasiden yana olmayı gerektirir. Ama bu maksimalist tutum ve HEPSİ DE KAHROLSUN! tümcesiyle özetlenebilecek yaklaşım, -devrimci durum koşulları bir yana bırakılacak olursa- olduğu gibi taktik alanına indirilemez güncel siyaset alanına indiğimizde sorunun ele alınışı farklılaşır.

Lenin'in dediği gibi,

Marksizm, bizi, sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenebilir bir hesabını yapmaya zorunlu kılar. Biz bolşevikler, bu kurala, bilimsel temellere dayanan bir siyaset bakımından kesenkes zorunlu olan bu kurala her zaman bağlı kalmak zorundayız.

Marks ve Engels, ezbere öğrenilen ve yinelenen, olsa olsa tarihsel sürecin her evresinin, somut iktisadi ve siyasi durumuyla zorunlu olarak değişen genel hedefleri gösterebilen formüller'le haklı olarak alay ederek, her zaman, bizim öğretimiz bir dogma değil, ama bir eylem kılavuzudur' demişlerdir. (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, s. 22-23)

Peki bugün ülkedeki sınıflar ve siyasi güçler ilişkisi bize neyi gösteriyor?

Apaçık olan şu gerçekleri: Karşımızda,

- a) siyasi iktidarı ve devleti neredeyse tümüyle ele geçirmiş,
- b) var olan kısıtlı demokratik hakları kaba zorla yok etmiş,
- c) var olan yarım yamalak burjuva hukukunu ayaklar altına almış ve dört dörtlük bir keyfi yönetim kurmuş,
- d) AKP'li olmayan herkesi hedef alarak toplumu gerici bir iç savaşa sürüklemeye girişmiş,
- e) Suriye başta olmak üzere komşu ülkelere karşı saldırgan bir politika izlemiş ve yüzbinlerce insanın ölümüne yol açmış,
- f) sistemli bir biçimde desteklediği İslami terör örgütleriyle kol kola girmiş,
- g) en kaba ve vahşi metotlarla kendi yakın çevresini alabildiğine zenginleştirmiş,
- h) ülkeyi ekonomik çöküntünün ve alabildiğine yoksullaştırdığı geniş yığınların bir bölümünü açlığın eşiğine getirmiş,
- i) var olan eğitim sistemini çökertmiş ve onu dinselleştirmeye girişmiş,
- k) ülkenin en büyük zenginliği olan aydınlarını, sanatçılarını, uzmanlarını, bilim insanlarını hedef almış ve büyük ölçekli bir beyin göçüne yol açmış,
- l) bütün bu marifetlerini ikiyüzlü bir İslami söylemle ve sahte bir ABD ve Batı karşıtlığıyla kamufle etmeyi alışkanlık haline getirmiş
- m) yüzbinlerce insanı zindanlara doldurmuş ve daha yüzbinlercesini zindanlara doldurmaya hazırlanan vb. bir klik var.

Peki, ya beride, karşı tarafta ne var? Ne yazık ki -şimdilik- pek az şey. Yıllardır

eskisinin gölgesi bile olmaktan çıkmış bulunan bir Türkiye devrimci hareketi, yer yer önemli çıkışlar yapmakla birlikte bir bölümü sendika bürokrasisinin denetimi altında ve daha büyük bir bölümü de eğreti konumda bulunan bir işçi sınıfı, işsizlik ve zorbalıkla susturulmuş bir öğrenci gençlik ve aydınlar yığını, ancak zaman zaman güçlü çıkışlar yapabilen bir kadın hareketi. Bu kampta yer alan en önemli ve kitlesel güç yasal ve yasal-olmayan kanatlarıyla Kürt ulusal hareketidir. Ancak bu hareketin -devletin yoğun baskısı altındaki- yasal kanadının parlamentarist yanlısına ve hayalleri ve Türkiyelileşememesi ve onun yasal-olmayan kanadının dar milliyetçi bakış açısı ve pragmatik ve oportünist stratejik konumlanması Kürt ulusal hareketinin Türkiye işçi sınıfı ve halkları açısından bir lokomotif rolü oynamasına izin vermiyor ve asla izin vermeyecektir.

İşte bu hayli elverişsiz gözüken koşullarda, İşçilerin, emekçilerin, halkların tek çıkış yolu vardır o da devrimdir. Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ancak bir devrimle ve kapitalizmin yıkılmasıyla olanaklıdır demekle yetinmek ve açık ya da üstü kapalı bir biçimde bir boykot/ sandığa gitmeme çağrısı yapmak aslında hiçbir şey önermemek ve söylememek, sol gösterip sağ vurmak, apolitik bir tutum takınmak demektir. Her zaman olduğu gibi bugün de doğru taktik, Marksizmin ustalarının deyişiyle zincirin kavranması gereken halkasını saptamayı ve onu sınıksız tutmayı gerektirir yani bu somut koşullarda tüm namluların BAŞ DÜŞMAN konumundaki Erdoğan kliğine yöneltmesini. Tam da burada şunun altını çizeyim: Genel ve yerel seçimler, referandumlar da içinde olmak üzere parlamenter alanda yürütülen savaşım sadece seçim dönemlerinde değil, HER ZAMAN ikincil ya da üçüncül düzeyde önem taşır belirleyici olan HER ZAMAN ezilen ve sömürülen sınıfların ve yığınların düzene karşı savaşımı olmuştur ve öyle olmaya da devam edecektir. Lenin sol komünistleri eleştirirken şunları söylüyordu:

çünkü yığınların eylemi -örneğin bir büyük grev- yalnızca devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil, her zaman parlamenter eylemden daha önemlidir. (Komünizmin Çocukluk Hastalığı Sol Komünizm, s. 55)

Gerçek devrimci güçlere düşen görev her zaman ve öncelikle işçi sınıfının, Kürt halkının, gençliğin, kadınların vb. demokrasi, ulusal ve toplumsal kurtuluş ve sosyalizm kavgasını desteklemek ve onların içinde yer almaktır. Süper solcu arkadaşlarımızın bir türlü anlayamadığı şudur: BUGÜN bu temel görevin yerine getirilmesi günümüzde, iktidardaki İslami faşist kliğin devrilmesi, hiç olmazsa önemli ölçüde zayıflatılmasından geçmektedir.

AKP'nin bu yerel seçimlerde bir yenilgisi alması, elbette ne Türk burjuva devletinin yıkılması anlamına gelecek, ne Türkiye toplumunun büyük ölçüde

demokratikleşmesini güvence altına alacak, hatta ne de Erdoğan kliğinin hemen devrilmesine yol açacaktır. Ancak, bugünkü konjonktürde Erdoğan ve AKP'nin, artık kendileri için bir referandum, bir beka sorunu niteliği kazanmış olan bu yerel seçimlerde net bir yenilgi almaları onların suratına sert bir şamar vurulması anlamına gelecek, korkaklığın simgesi haline gelmiş olan burjuva muhalefet partilerini cesaretlendirecek ve hepsinden önemlisi halkın, bir deli gömleği içine sıkıştırılmaya çalışılan devrimci muhalefetinin örgütlenmesi ve yükselmesini kolaylaştıracaktır. Daha somut bir tarzda anlatacak olursak AKP'nin bir seçim yenilgisi alması kısa erimde demokratik haklar alanının genişlemesine, Erdoğan'ın yargı üzerindeki üzerindeki boyunduruğunun gevşemesine, basın ve yayın alanındaki AKP tekelinin zayıflamasına, yığınların hoşnutsuzluk ve öfkelerini daha cesur bir biçimde dile getirmesine vb. yardımcı olacaktır. Bu ise, komünist ve devrimci güçlerin, değişik milliyet, din ve mezheplerden Türkiye işçi sınıfı ve halklarının gerçek ve belirleyici nitelikteki devrimci kavgalarının yükselmesinin subjektif koşullarını olgunlaştıracaktır. Demek oluyor ki, bu koşullarda Millet İttifakı'na oy vermek Kılıçdaroğlu'nun CHP'ne ve Akşener'in İyi Partisi'ne vb. oy vermek DEĞİL, Erdoğan ve AKP gericiliğine HAYIR demektir.

Bütün bunlar olmazsa bizler onyıllar sonra, Hitler ve ortaklarının Alman Protestan kiliselerinin Nazifikasyonuna karşı çıkan bir kilisenin kurucularından biri olan muhafazakar Alman rahip Martin Niemöller'in şu söylediklerini yineleyeceğiz:

Naziler komünistler için geldiğinde sesimi çıkarmadım çünkü komünist değildim.

Sosyal demokratları içeri tıktıklarında sesimi çıkarmadım çünkü sosyal demokrat değildim.

Sonra sendikacılar için geldiler, bir şey söylemedim çünkü sendikacı değildim. Benim için geldiklerinde, sesini çıkaracak kimse kalmamıştı.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta

paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblır'da paylaşmak için
tıklayın (Yeni pencerede açılır)